

The Concurrent Motivational Effect of Applying Physical Activity Tracker on Body Composition and Self-Esteem in Sedentary Adults

Tavakoli M¹, *Ebrahim KH², Namazizadeh M³, Nikbakht H⁴

Author Address

1. PhD Student Sport Physiology, Department of Sport Physiology, Faculty of humanities and social sciences, Science and Research branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran;

2. Professor, Department of Sport Physiology, Faculty of physical education and sport sciences, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran;

3. Associate professor, Department of Motor Behavior, Faculty of physical education and sport sciences, Tehran University, Tehran, Iran;

4. Associate professor, Department of Sport Physiology, Faculty of physical education and sport sciences, Kharazmi University, Tehran, Iran.

*Corresponding Author E-mail: k-ebrahim@sbu.ac.ir

Received: 2019 January 21; Accepted: 2019 February 29

Abstract

Background & Objectives: The prevalence of overweight and obesity is rapidly rising in developing and industrialized countries. Inappropriate nutrition and physical inactivity are among the key contributors to overweight and obesity. The rate of motor disability is particularly high in everyday life among the elderly in Iran, compared to advanced countries, such as South Korea and Europe. It is important to determine the appropriate strategies for increasing the participation of the elderly in physical activities. One of the motivational tools for physical activity is activity trackers that assess the physiological function of the elderly and could motivate exercising through feedback provided to them. The American Academy of Sports Medicine (ACSM) has named activity tracking technology as a fitness model in 2016 and 2017. Tracker technology may be an incentive for older people to increase physical activity and slowdown. The increased use of technology and time spent in slow-moving activities require more interventions that highlight the role of technology in the elderly while encouraging them to mobilize further. The researchers concluded that the technology of direct use of activity trackers could be used to improve physical activity interventions, in combination with behavioral change theories. An inactive lifestyle not only causes physical problems, but also leads to depression, and decreased self-esteem and quality of life. The relationship between physical activity and mental abnormalities is very complex. However, increased physical activity can prevent mental health conditions, such as depression, and decreased self-esteem. Therefore, this study investigated the concurrent motivational effect of applying activity trackers associated with physical activity on body composition and self-esteem in sedentary adults.

Methods: This was a field trial research (based on the purpose of a clinical trial). The study participants were 45 inactive people aged >60 years and accommodated at nursing homes in Tehran's eighth district. The International Physical Activity Inventory (IPAQ), Physical Fitness Preparedness Questionnaire (PAR-Q), and Exercise Motivations Inventory-2 (EMI-2) Schedule for selecting subjects were used. The study subjects were assigned to three groups, as follows: control, physical activity test group with a tracker, and physical activity test group without a tracker. Body Mass Index (BMI) was used to assess body composition, and the Eysenck Self-Esteem questionnaire was applied to assess self-esteem in the study participants. For data analysis, repeated-measures Analysis of Variance (ANOVA) was used at the significance level of 0.05.

Results: The research findings revealed no significant difference between the experimental and control groups in body composition and self-esteem.

Conclusion: Previous research results indicated a significant and inverse association between the level of physical activity and body composition. However, the present study results suggested that 12 weeks of training was insufficient for making a difference in the body composition and self-esteem of sedentary adults.

Keywords: Tracker, Physical activity, Body composition, Self-esteem, Elderly.

اثر انگیزی ردياب همراه با فعاليت بدني بر تركيب بدن و عزت نفس سالمندان كم تحرک

محسن توکلی^۱، *خسرو ابراهيم^۲، مهدی نمازی زاده^۳، حجت‌اله نیکبخت^۴

توضیحات نویسندگان

۱. دانشجوی دکتری فیزیولوژی ورزشی، گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده علوم انسانی و اجتماعی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران؛

۲. استاد فیزیولوژی ورزشی، گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران؛

۳. دانشیار رفتار حرکتی، گروه رفتار حرکتی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه تهران، تهران، ایران؛

۴. دانشیار فیزیولوژی ورزشی، گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران.

*وابانامه نویسنده مسئول: k-ebrahim@sbu.ac.ir

تاریخ دریافت: ۱ بهمن ۱۳۹۷؛ تاریخ پذیرش: ۱۰ اسفند ۱۳۹۷

چکیده

زمینه و هدف: شیوع اضافه وزن و چاقی به سرعت در کشورهای در حال توسعه به مانند کشورهای صنعتی در حال افزایش است. رژیم غذایی نامناسب و نداشتن فعالیت بدنی از عوامل مهم تر اضافه وزن و چاقی هستند که خود از عوامل های مهم تر زمینه ساز بیماری های غیرواگیر محسوب می شوند. یکی از ابزارهای انگیزی برای فعالیت بدنی، ردياب های فعالیت است که عملکرد مکانیکی- فیزیولوژیکی سالمند را ارزیابی می کند و می تواند از طریق بازخوردی که به سالمند می دهد، باعث انگیزش تمرین شود؛ لذا این مطالعه با هدف اثر انگیزی ردياب همراه با فعالیت بدنی بر ترکیب بدن و عزت نفس سالمندان کم تحرک انجام شد.

روش بررسی: این تحقیق به لحاظ هدف از نوع کارآزمایی بالینی و از نظر جمع آوری اطلاعات، میدانی بود. شرکت کنندگان ۴۵ نفر سالمند کم تحرک بودند که بیش از ۶۰ سال سن داشته و در خانه سالمندان منطقه هشت شهر تهران به طور شبانه روزی پذیرایی شدند. پرسش نامه بین المللی فعالیت بدنی (IPAQ) و پرسش نامه آمادگی فعالیت بدنی (PAR-Q) و سیاهه انگیزه تمرین (EMI-2) جهت انتخاب آزمودنی ها به کار رفت. آزمودنی ها در سه گروه کنترل و گروه آزمایش فعالیت بدنی با ردياب و گروه آزمایش فعالیت بدنی بدون ردياب گمارده شدند. به منظور ارزیابی ترکیب بدن از شاخص توده بدن (BMI) و جهت ارزیابی عزت نفس از پرسش نامه عزت نفس آیزنک استفاده شد. برای تحلیل داده ها، آزمون تحلیل واریانس برای اندازه های تکراری به کار رفت و سطح معناداری ۰/۰۵ در نظر گرفته شد.

یافته ها: یافته های تحقیق تفاوت معناداری بین گروه های آزمایش و کنترل در ترکیب بدن و عزت نفس نشان نمی دهد.

نتیجه گیری: از آنجا که نتایج تحقیقات قبلی نشان می دهد که ارتباط معکوس و معناداری بین سطح فعالیت بدنی با ترکیب بدن وجود دارد، نتایج تحقیق حاضر مشخص کرد که ۱۲ هفته تمرین برای تفاوت بین گروهی متغیرهای ترکیب بدن و عزت نفس کافی نیست.

کلیدواژه ها: ردياب، فعالیت بدنی، ترکیب بدن، عزت نفس، سالمندان.

شیوع اضافه‌وزن و چاقی به سرعت در کشورهای در حال توسعه به مانند کشورهای صنعتی در حال افزایش است. رژیم غذایی نامناسب و نداشتن فعالیت بدنی از عوامل مهم تر اضافه‌وزن و چاقی هستند که خود از عامل های مهم تر زمینه ساز بیماری های غیرواگیر محسوب می شوند. پژوهش های پیشین نشان داده اند که چربی مطلق کل بدن و نیز توزیع مرکزی چربی که شامل چربی احشایی شکمی بوده، ارتباط تنگاتنگی با بیماری های دیابت، پرفشارخونی، افزایش چربی های خون و بیماری های قلبی و عروقی دارند؛ هرچند برخی از پژوهش ها اهمیت بیشتری برای توزیع مرکزی چربی قائل هستند. میزان ناتوانی حرکتی به ویژه در کارهای روزمره در میان سالمندان ایران درمقایسه با کشورهای پیشرفته مثل کره جنوبی و اروپا در حد بسیار زیادی است و باتوجه به اینکه ورزش و فعالیت بدنی نقش بسیار مهمی در افزایش توانایی و پیشگیری از بیماری ها دارد، پرداختن به موضوع ورزش سالمندان بسیار مهم و ضروری به نظر می رسد (۱). در این میان نقش فعالیت بدنی بر سلامت روانی و سلامت جسمانی به عنوان عامل مهم تر مؤثر در ارتقا و تکامل انسان ها به ویژه در بین سالمندان اهمیت ویژه ای دارد (۲). مطالعات روی سالمندان دارای فعالیت بدنی کافی نشان می دهد که آن ها از سلامتی بیشتری برخوردارند و برعکس کم تحرکی و چاقی با بیماری هایی مانند دیابت نوع دوم، بیماری های قلبی عروقی، سرطان و افسردگی همراه است (سازمان سلامتی و کمک های انسانی آمریکا، ۲۰۱۲). رفتارهای کم تحرک خطر بیماری و چاقی را در پی دارد (۳،۴). رفتارهای سالم شامل رژیم غذایی صحیح و افزایش فعالیت بدنی و کاهش رفتارهای کم تحرک برای مدیریت چاقی و دوری از بیماری ها مؤثر است (۵). وارن و همکاران (۶) دریافتند که سطح زیاد فعالیت بدنی با کاهش خطر ابتلا به مرگ و میر در مردان سنین ۲۰الی ۸۰ سال همراه است. کاهش وزن می تواند روشی پذیرفتنی برای کم شدن عوامل خطرزا باشد؛ با این حال برخی تحقیقات نشان می دهد که متخصصان سلامت ممکن است برحسب کسب نتایج اشتباه، روی مدیریت کم تحرکی تمرکز کنند (۵). راس و همکاران (۵) بیان کردند که علاوه بر به کارگیری شاخص توده بدنی جهت برطرف کردن عوامل خطرزا می توان از شاخص های سلامتی از جمله استقامت قلبی تنفسی و کاهش رفتارهای کم تحرک استفاده کرد. فعالیت فیزیکی منظم و گروهی در افراد بالغ و جوان باعث جلوگیری از بیماری های قلبی و عروقی و دیابت و سایر بیماری های سیستمیک می شود و امید به زندگی را در افراد افزایش می دهد. هدف از به کارگیری این روش در سالمندان مقابله با ضعف، آسیب پذیری ناشی از نداشتن فعالیت ورزشی، تغییرات بیولوژیک ناشی از پیری، بیماری های مزمن، سلامت روانی و ناتوانی از بیماری های حاد و مزمن است (۷). باوجود مزایای جسمانی و روانی فعالیت جسمانی، به نظر می رسد هنوز بسیاری از سالمندان به اندازه لازم تمرین نمی کنند (۸). تعیین راهکارهای مناسب برای افزایش مشارکت سالمندان در فعالیت های بدنی، اهمیت زیادی دارد و در این راستا شناخت ابعاد انگیزشی مؤثر بر رفتار ورزشی سالمندان گامی مفید و ابتدایی برای طراحی مداخله های تمرینی مؤثر محسوب می شود. به منظور درک بهتر رفتار ورزشی سالمندان، محققان

جنبه های انگیزشی مربوط به تصمیمات سالمندان را برای شروع و ادامه فعالیت جسمانی بررسی کرده اند (۹). تاکنون در تحقیقات متعددی انگیزه های شرکت افراد سالمند در فعالیت های جسمانی و ورزشی ارزیابی شده است. بیشتر پژوهش های انجام گرفته در این حوزه، توصیفی و شامل دلایل بیان شده مشارکت کنندگان برای شرکت در فعالیت های جسمانی است. برخی از دلایل مهم تر شناسایی شده سالمندان جهت شرکت در فعالیت های ورزشی، سلامتی، حفظ و ارتقای آمادگی جسمانی، لذت و نشاط، تعاملات اجتماعی و کنترل استرس است. برطرف کردن خطر بیماری با افزایش ایجاد انگیزه فعالیت بدنی و کاهش رفتارهای کم تحرک ممکن است رویکردی مؤثرتر درمقایسه با کاهش وزن به تنهایی باشد (۱۰). ردیاب های فعالیت ممکن است انگیزه های مشابه با فعالیت ورزشی با پاداش و دستاوردهایی برای دستیابی به سطوح افزایش فعالیت بدنی ارائه دهند. فریتز، هانگ، مورفی و زیمرمن (۱۱) دریافتند که بازخورد و جنبه های اجتماعی ردیاب های فعالیت اثر مثبتی بر انگیزه دارد. دانشکده طب ورزشی آمریکا (ACSM)، فن آوری ردیاب های فعالیت را به عنوان مدل تناسب اندام در سال های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۷ نام گذاری کرده است (۱۲). فن آوری ردیاب ها ممکن است انگیزه ای برای افراد سالمند جهت افزایش فعالیت بدنی و کاهش کم تحرکی باشد. توماس و همکاران (۱۳) نشان دادند که وقتی افراد سالمند شرکت کننده در فعالیت بدنی از ردیاب های فعالیت استفاده می کنند و یار تمرینی دارند، میانگین تعداد گام ها و فعالیت بدنی آن ها افزایش می یابد. رابرتس و همکاران (۱۴) روی ۲۱۲ سالمند مطالعه ای انجام دادند و دریافتند که استفاده از ردیاب های فعالیت می تواند باعث بهبود فعالیت بدنی و کاهش عوامل خطرزای دیابت شود. اوبرین و همکاران (۱۵) عنوان کردند افراد بیشتر از ۶۰ سال که ردیاب های فعالیت بدنی را استفاده کرده و پذیرفتند، در مراحل ابتدایی تمرین پیشرفت بهتری داشتند. افزایش استفاده از فن آوری و زمان صرف شده در فعالیت های کم تحرک به مداخلات بیشتری نیاز دارد که نقش فن آوری را در زندگی سالمندان برجسته می سازد؛ درحالی که آن ها را برای تحرک بیشتر تشویق می کند. محققان نتیجه گرفتند که فن آوری استفاده مستقیم از ردیاب های فعالیت می تواند برای بهبود مداخله های فعالیت بدنی، در ترکیب با نظریه های تغییر رفتار به کار رود (۱۶). شیوه زندگی کم تحرک نه تنها باعث مشکلات جسمانی بلکه سبب افسردگی و کاهش عزت نفس و کیفیت زندگی می شود. هرچند ارتباط بین فعالیت بدنی و ناهنجاری های ذهنی بسیار پیچیده است، افزایش فعالیت بدنی می تواند از علائم ناهنجاری های سلامت ذهنی مانند افسردگی و کاهش عزت نفس جلوگیری کند؛ ازاین رو، این پژوهش با هدف بررسی اثر انگیزشی ردیاب همراه با فعالیت بدنی بر ترکیب بدن و عزت نفس سالمندان کم تحرک انجام شد.

۲ روش بررسی

این تحقیق به لحاظ هدف از نوع کارآزمایی بالینی و از جهت جمع آوری اطلاعات، میدانی بود. شرکت کنندگان در این تحقیق را سالمندان

و پایایی پرسش‌نامه توسط محبی و محمدی (۱۳۹۰) در ایران انجام شد و آلفای کرونباخ ۰/۷ به‌دست آمد (۲۵).

۵. پرسش‌نامه عزت‌نفس آیزنک (ESI): پرسش‌نامه عزت‌نفس توسط آیزنک ساخته شد. شرکت‌کننده مجموع ارزیابی‌ها را به‌وسیله میزان بلی یا خیر یا علامت سؤال (۴) موجود در پرسش‌نامه عزت‌نفس آیزنک از صفات خود انجام می‌دهد و میزان آن از طریق محاسبه نمره وی در نظریه برآورد می‌شود. این پرسش‌نامه ۳۰ سؤالی است. برای به‌دست‌آوردن امتیاز کلی پرسش‌نامه، مجموع امتیازات تک‌تک سؤالات باهم جمع می‌شود. این امتیاز دامنه‌ای از ۰ تا ۳۰ دارد. نمرات بیشتر نشان‌دهنده عزت‌نفس بهتر شخص پاسخ‌دهنده خواهد بود و برعکس. روایی و پایایی پرسش‌نامه توسط هرمزی‌نژاد (۱۳۸۰) در ایران انجام شد و آلفای کرونباخ ۰/۸۸ به‌دست آمد (۲۶).

۶. آزمون پیاده‌روی یک‌مایل راکپورت: آزمون پیاده‌روی راکپورت ازجمله آزمون‌های معروف آمادگی جسمانی افراد بالغ است. این تست آزمونی عالی برای برآورد عملکرد قلبی‌عروقی به‌خصوص در افراد غیرفعال است. شرکت‌کنندگان مسیر یک‌مایل را با حداکثر سرعت راه رفتند و در پایان آزمون ضربان قلب شرکت‌کنندگان به‌وسیله شمارش ضربان به‌مدت ۱۵ ثانیه اندازه‌گیری شد و در چهار ضرب گردید تا تعداد ضربان در یک دقیقه به‌دست آید (۲۷). برای برآورد محدوده توانایی هوازی از فرمول راکپورت استفاده شد (۲۸، ۲۹).

۷. آزمون ترکیب بدن (BMI): داده‌های انسان‌سنجی مانند قد و وزن جهت محاسبه شاخص توده بدن با استفاده از متر و ترازوی استاندارد، اندازه‌گیری شد. شاخص توده بدن از طریق تقسیم وزن فرد به کیلوگرم بر توان دوم قدش به متر به‌دست می‌آید (۳۰).

قبل از آزمون اصلی شرکت‌کنندگان پرسش‌نامه بین‌المللی فعالیت بدنی (IPAQ) و پرسش‌نامه آمادگی فعالیت بدنی (PAR-Q) را پر کردند. پرسش‌نامه IPAQ جهت اندازه‌گیری معادل متابولیسم پایه (MET) به‌کار رفت. با استفاده از داده‌های پرسش‌نامه PAR-Q، شرکت‌کنندگانی که استانداردهای این پرسش‌نامه را داشتند، با پرکردن برگه رضایت در مطالعه وارد شدند. تعداد ۴۵ آزمودنی در سه گروه ۱۵ نفری (دوگروه آزمایش و یک‌گروه کنترل) قرار گرفتند: گروه آزمایش یک، ۱۵ نفر که از ردیاب فعالیت استفاده کردند و فعالیت بدنی نیز انجام دادند؛ گروه آزمایش دو ۱۵ نفر که فقط فعالیت بدنی انجام دادند و از ردیاب فعالیت استفاده نکردند؛ گروه کنترل ۱۵ نفر که نه از ردیاب فعالیت استفاده کردند و نه فعالیت بدنی انجام دادند و زندگی روزمره را طبق برنامه‌های عادی خانه سالمندان دنبال کردند. برای همسان‌سازی گروه‌های سه‌گانه از نتایج پیش‌آزمون سیاهه انگیزه تمرین (EMI-2) استفاده شد و تمامی شرکت‌کنندگان در فهرست ترتیبی از بیشترین تا کمترین انگیزه مشارکت ورزشی فهرست شدند. سپس سه نفر اول در گروه‌های سه‌گانه قرار گرفتند و به‌همین شکل سه نفرهای بعدی تا انتهای فهرست در گروه‌های سه‌گانه هم‌تاسازی شدند. تمام شرکت‌کنندگان پرسش‌نامه عزت‌نفس آیزنک را در هفته اول و هفته ششم و هفته دوازدهم پر کردند. در ادامه از تمام آزمودنی‌ها، آزمون یک‌مایل پیاده‌روی راکپورت و آزمون ترکیب بدن (شاخص توده بدن) در هفته اول و هفته ششم و هفته دوازدهم گرفته شد. کل مدت پروتکل

کم‌تحرکی تشکیل دادند که سن آن‌ها بیشتر از ۶۰ سال بود و در شهر تهران در خانه سالمندان منطقه هشت به‌طور شبانه‌روزی پذیرایی شدند. تعداد سالمندان دارای شرایط ورود به تحقیق ۴۵ نفر بود که در سه گروه (دوگروه آزمایش و یک‌گروه کنترل) همسان‌سازی شدند. ابزارهای پژوهش:

۱. ردیاب فعالیت: دانشکده طب ورزشی آمریکا (ACSM)، فن‌آوری ردیاب‌های فعالیت را به‌عنوان مدل تناسب اندام در سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۷ نام‌گذاری کرده است (۱۲). ردیاب مچی هوشمند شیائومی نسخه گلوبال ۲۰۱۸ دارای سنسور ضربان قلب و شتاب‌سنج و ارتفاع‌سنج است که به‌کمک آن‌ها اطلاعات فعالیت و خواب را ثبت می‌کند. می‌بند می‌تواند زمان، سرعت، مصرف کالری، میانگین سرعت، افزایش و کاهش ارتفاع و ضربان قلب کاربر را در حین فعالیت ورزشی اندازه‌گیری کند.

۲. پرسش‌نامه آمادگی فعالیت بدنی (PAR-Q): این پرسش‌نامه توسط توماس و همکاران در سال ۱۹۹۲ ساخته شد. پرسش‌نامه با هفت سؤال ابتدایی درباره سلامت عمومی شروع می‌شود. با پاسخ مثبت به این هفت سؤال، شرکت‌کننده وارد بخش دوم پرسش‌نامه می‌شود که شامل ۳۶ سؤال است و به تعیین سطح خطر برای تمرین کمک می‌کند. با پاسخ منفی به هفت سؤال اول، شرکت‌کننده از برنامه تمرینی خارج می‌شود. دامنه امتیاز این پرسش‌نامه بین ۰ تا ۷ است. هرچه امتیاز حاصل‌شده از این پرسش‌نامه بیشتر باشد، نشان‌دهنده میزان کمتر آمادگی فعالیت فیزیکی یا بدنی است و برعکس (۱۷). ترجمه فارسی این مقیاس در متون معتبر فعالیت بدنی موجود است (۱۸) و روایی و پایایی آن در مطالعات مختلف (۱۹) تأیید شده است.

۳. پرسش‌نامه بین‌المللی فعالیت بدنی (IPAQ): پرسش‌نامه IPAQ، با ۲۷ سؤال باز پاسخ و در ۴ قسمت (فعالیت بدنی مرتبط با کار با هفت سؤال، فعالیت بدنی جهت رفت‌وآمد در مسیر مختلف با شش سؤال، کار منزل، امور تعمیراتی منزل و مراقبت از خانواده با ۶ سؤال، فعالیت‌های بدنی مربوط به اوقات فراغت، ورزش و سرگرمی با شش سؤال) که میزان فعالیت فیزیکی سبک، متوسط و پیاده‌روی فرد را در طول هفت روز گذشته بررسی کرده و طبق پروتکل نمره‌دهی میزان فعالیت فیزیکی فرد را محاسبه و طبقه‌بندی می‌نماید. میزان کلی فعالیت فیزیکی فرد در هفته گذشته بر حسب واحد week/minutes-MET اندازه‌گیری می‌شود (۲۰). روایی پرسش‌نامه در مطالعه واشقانی فراهانی تأیید و پایایی آن ۰/۸۳ گزارش شد (۲۱). ابزار یادشده برای تعیین فعالیت فیزیکی بزرگسالان ۶۹-۱۵ ساله مناسب بوده و در مطالعه کرم‌زاده شیرازی و همکاران نیز از این پرسش‌نامه استفاده شده است (۲۲).

۴. سیاهه انگیزه تمرین (EMI-2): سیاهه انگیزه تمرین توسط مارکلند و همکاران (۱۹۹۳ و ۱۹۹۷) تهیه شد (۲۳، ۲۴). این سیاهه شامل ۵۱ سؤال در چهارده خرده‌مقیاس انگیزشی است. نمرات با جمع‌کردن پاسخ‌ها و در مقیاس لیکرت برای هر خرده‌مقیاس محاسبه می‌شود و انگیزه فرد را برای تمرین می‌سنجد. دامنه امتیاز پرسش‌نامه بین ۰ تا ۲۵۵ است. هرچه امتیاز حاصل‌شده از پرسش‌نامه بیشتر باشد، نشان‌دهنده میزان انگیزه بیشتر در ورزش خواهد بود و برعکس. روایی

آزمون فرضیه‌های تحقیق از آزمون تحلیل واریانس برای اندازه‌های تکراری استفاده گردید و سطح معناداری ۰/۰۵ در نظر گرفته شد. تمامی محاسبات آماری با نرم‌افزار SPSS نسخه ۱۹ صورت گرفت.

۳ یافته‌ها

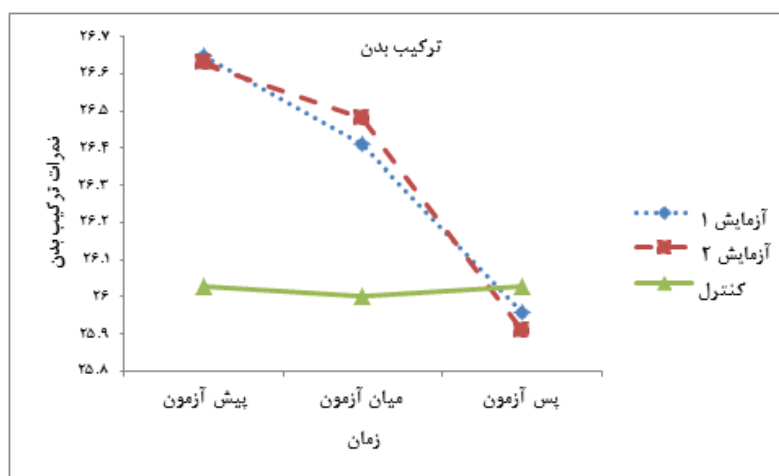
در تحقیق حاضر تعداد شرکت‌کنندگان ۴۵ نفر سالمند کم‌تحرک با بیشتر از ۶۰ سال سن، شامل دو گروه آزمایش (هر گروه ۱۵ نفر) و یک‌گروه کنترل (۱۵ نفر) بود. در بررسی شاخص‌های توصیفی متغیرهای تحقیق حاضر شاخص‌های توصیفی میانگین و انحراف معیار شرکت‌کنندگان و همچنین نتایج تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر در متغیرهای ترکیب بدن و عزت‌نفس به‌تفکیک در گروه‌های آزمایش اول و دوم و گروه کنترل در مرحله پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون در جدول ذیل ارائه شده است. یافته‌های تحقیق تفاوت معناداری بین گروه‌های آزمایش و کنترل در ترکیب بدن و عزت‌نفس سالمندان کم‌تحرک نشان نمی‌دهد.

تمرین دوازده هفته بود و هفته‌ای سه جلسه تمرین اجرا شد که در مجموع ۳۶ جلسه شرکت‌کنندگان تمرین کردند. زمان هر جلسه تمرین ۳۵ دقیقه و شامل مراحل گرم‌کردن و اجرای پروتکل تمرین (یک‌مایل پیاده‌روی راکپورت) و سردکردن بود که در فاصله زمانی ساعت ۱۰ الی ۱۲ قبل از ظهر انجام پذیرفت. مرحله گرم‌کردن شامل پیاده‌روی و نرمش و حرکات کششی به مدت ۱۰ دقیقه جهت آماده‌سازی شرکت‌کننده‌ها برای اجرای برنامه تمرین اصلی بود. مرحله تمرین اصلی شامل آزمون پیاده‌روی یک‌مایل راکپورت و حدود ۲۰ دقیقه بود که در آن شدت تمرین آزاد و مدت زمان تمرین توسط محقق کنترل شد. مرحله سردکردن شامل حرکات کششی و نرمشی به مدت پنج دقیقه، به‌منظور غلبه بر خستگی و تسریع فرآیند بازیافت و دفع اسیدلاکتیک و مواد زائد از خون و عضلات بود. در این مطالعه از طرح کارآزمایی بالینی با پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون با گروه کنترل استفاده شد. جهت تجزیه و تحلیل داده‌های به‌دست‌آمده، آمار توصیفی و استنباطی به‌کار رفت. در بخش آمار توصیفی میانگین و انحراف استاندارد داده‌ها محاسبه و گزارش شد. در بخش آمار استنباطی برای

جدول ۱. مشخصات توصیفی متغیرهای ترکیب بدن و عزت‌نفس در مراحل پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون به‌همراه نتایج تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر

متغیر		گروه‌ها	پیش‌آزمون			میان‌آزمون			پس‌آزمون			نتیجه آزمون	
			میانگین±انحراف معیار			میانگین±انحراف معیار			میانگین±انحراف معیار			مقدار F	مقدار <i>p</i>
ترکیب بدن	آزمایش اول		۲۶/۶۵±۲/۷۴	۲۶/۴۱±۲/۷۴	۲۵/۹۶±۲/۵۷								
	آزمایش دوم		۲۶/۶۳±۲/۸۱	۲۶/۴۸±۲/۷۶	۲۵/۹۱±۲/۷۱								
	کنترل		۲۶/۰۳±۲/۵۰	۲۶/۰۰±۲/۴۸	۲۶/۰۳±۲/۴۵								
عزت‌نفس	آزمایش اول		۱۱/۰۷±۴/۰۸	۲۲/۴۷±۳/۸۵	۱۰/۹۳±۳/۲۲								
	آزمایش دوم		۱۳/۳۳±۵/۶۰	۱۳/۴۰±۵/۴۰	۱۳/۱۳±۴/۵۲								
	کنترل		۱۲/۶۰±۵/۸۴	۱۲/۵۳±۵/۶۷	۱۲/۸۷±۴/۶۰								

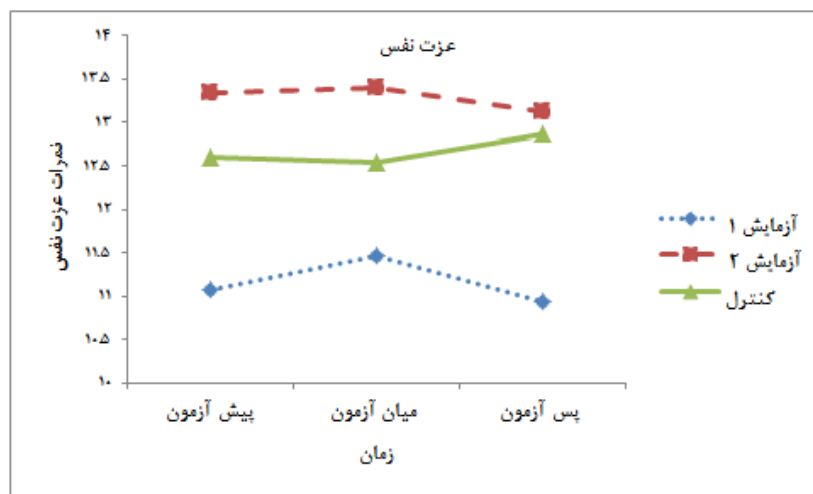
همان‌طور که در نمودار ۱ مشخص شده است، در نتایج مربوط به آزمون تحلیل واریانس با اندازه‌های تکراری در ترکیب بدن آزمودنی‌ها، در نمرات پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون تفاوت معناداری بین گروه‌های آزمایش و کنترل وجود ندارد. (F=۰/۰۷۴ و p=۰/۹۲۹)؛ ترکیب بدن

نمودار ۱. ترکیب بدن آزمودنی‌ها به‌تفکیک سه گروه مطالعه‌شده در مرحله پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون

گروه‌های آزمایش و کنترل وجود ندارد.
($F=0/815$ و $p=0/450$ مجذور اتا و $0/37$) عزت نفس

همان‌طور که در نمودار ۲ نشان داده شده است، در نتایج مربوط به آزمون تحلیل واریانس با اندازه‌های تکراری در عزت نفس آزمودنی‌ها، در نمرات پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون تفاوت معناداری بین

نمودار ۲. عزت نفس آزمودنی‌ها به تفکیک سه گروه مطالعه‌شده در مرحله پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون

۴ بحث

برطرف کردن خطر بیماری با افزایش ایجاد انگیزه فعالیت بدنی و کاهش رفتارهای کم‌تحرك ممکن است رویکردی مؤثرتر در مقایسه با کاهش وزن به تنهایی باشد. فریتز و همکاران (۱۱) دریافتند که بازخورد و جنبه‌های اجتماعی ردیاب‌های فعالیت اثر مثبتی بر انگیزه دارد. راو-رابرتس و همکاران (۱۴) بیان کردند فناوری ردیاب‌ها ممکن است انگیزه‌ای برای افراد سالمند جهت افزایش فعالیت بدنی و کاهش کم‌تحركی باشد. مطالعات نشان داده‌اند که شتاب‌سنج‌ها برای افزایش فعالیت بدنی مؤثرند. شیوه زندگی کم‌تحرك نه تنها باعث مشکلات جسمانی بلکه سبب افسردگی و کاهش عزت نفس و کیفیت زندگی می‌شود. هرچند ارتباط بین فعالیت بدنی و ناهنجاری‌های ذهنی بسیار پیچیده است، افزایش فعالیت بدنی می‌تواند از علائم ناهنجاری‌های سلامت ذهنی مانند افسردگی و کاهش عزت نفس جلوگیری کند. نتایج پژوهش حاضر را باید در سایه یک سری ملاحظه‌ها و محدودیت‌ها قرار داد؛ از جمله محدودیت‌های این پژوهش، نمونه‌گیری محدود به سالمندان منطقه هشت شهرداری تهران و حضور شرکت‌کننده‌های آقا برای نمونه پژوهش بود؛ بنابراین پیشنهاد می‌شود پژوهش بر زنان سالمند کم‌تحرك و در سایر شهرها و روی نمونه بزرگ‌تر بررسی گردد.

۵ نتیجه‌گیری

از آنجاکه نتایج تحقیقات قبلی نشان می‌دهد ارتباط معکوس و معناداری بین سطح فعالیت بدنی با ترکیب بدن وجود دارد، نتایج پژوهش حاضر مشخص کرد که دوازده هفته تمرین برای تفاوت بین‌گروهی متغیرهای ترکیب بدن و عزت نفس کافی نیست. باتوجه به نتایج تحقیق حاضر و اینکه در کشورمان همیشه به درمان پرداخته می‌شود و به ندرت برای راه‌های پیشگیری که به مراتب هزینه‌های انسانی و مالی کمتری نیاز داشته، اقدام می‌گردد، مطالعه اثر انگیزشی ردیاب همراه با فعالیت بدنی بر ترکیب بدن و عزت نفس سالمندان کم‌تحرك

همان‌طور که بیان شد، این پژوهش با هدف بررسی اثر انگیزشی ردیاب همراه با فعالیت بدنی بر ترکیب بدن و عزت نفس سالمندان کم‌تحرك صورت گرفت. باتوجه به نتایج حاصل، بین گروه‌های آزمایش و گروه کنترل در نمرات پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون تفاوت معناداری در بهبود ترکیب بدن مشاهده نشد؛ همچنین بین گروه‌های آزمایش و گروه کنترل در نمرات پیش‌آزمون و میان‌آزمون و پس‌آزمون تفاوت معناداری در افزایش سطح عزت نفس دیده نشد. از آنجاکه نتایج تحقیقات قبلی نشان می‌دهد ارتباط معکوس و معناداری بین سطح فعالیت بدنی با ترکیب بدن وجود دارد، نتایج تحقیق حاضر مشخص کرد که دوازده هفته تمرین برای تفاوت بین‌گروهی متغیرهای ترکیب بدن و عزت نفس کافی نیست. این یافته‌ها با نتایج پژوهش‌های چومیسستک و همکاران (۳)، صالح و همکاران (۴)، راس و همکاران (۵)، وارن و همکاران (۶)، بری و همکاران (۱۰)، فریتز و همکاران (۱۱)، توماس و همکاران (۱۳)، راو-رابرتس و همکاران (۱۴)، اوبرین و همکاران (۱۵) و کادموس-برترام و همکاران (۱۶) همخوانی ندارد. همچنین این نتایج با یافته‌های آلن و همکاران (۳۱)، دی جونگ و همکاران (۳۲) همسوست. وارن و همکاران (۶) دریافتند که سطح زیاد فعالیت بدنی با کاهش خطر ابتلا به مرگ‌ومیر در مردان سنین ۲۰ الی ۸۹ سال همراه است. کاهش وزن می‌تواند روشی پذیرفتنی برای کاهش عوامل خطرزا باشد؛ با این حال برخی تحقیقات نشان می‌دهد که متخصصان سلامت، ممکن است برحسب کسب نتایج اشتباه روی مدیریت کم‌تحركی تمرکز کنند. راس و همکاران (۵) بیان کردند که علاوه بر استفاده از شاخص توده بدنی جهت برطرف کردن عوامل خطرزا می‌توان از شاخص‌های سلامتی از جمله استقامت قلبی-تنفسی و کاهش رفتارهای کم‌تحرك استفاده کرد. بری و همکاران (۱۰) نشان دادند که

تحقیقات در تاریخ ۱۷ تیرماه ۱۳۹۷ کد اخلاق با شماره مرجع IR.IAU.SRB.REC.1397.013 تصویب شد.

در دسترس بودن داده‌ها و مواد: اطلاعات مربوط به تجزیه و تحلیل داده‌ها نزد محقق به آدرس ایمیل mt_1355@yahoo.com محفوظ است.

تزامن منافع: این مقاله برگرفته از رساله دانشجوی دکتری محسن توکلی در دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران است و دارای تضاد منافع نیست.

منابع مالی: دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران منبع مالی این پروژه بوده است.

مشارکت نویسندگان: همه نویسندگان مقاله در تدوین و آنالیز و تفسیر داده‌های نسخه پیش‌نویس و دست‌نویس مقاله همکاری داشته و آن را خوانده و تأیید کرده‌اند.

از اهمیت زیادی برخوردار بود، تا بتوانیم در برنامه‌ریزی و درمان ناهنجاری‌های مربوط به دهه‌های آخر عمر تصمیمات درست و منطقی بگیریم.

۶ تشکر و قدردانی

بدین‌وسیله از تمامی شرکت‌کنندگان در این پژوهش (سالمندان و مراقبان) و استادان گرامی که صمیمانه و خالصانه در این پژوهش با ما همکاری داشتند، تشکر و قدردانی می‌شود.

۷ بیانیه‌ها

تأییدیه اخلاقی و رضایت‌نامه از شرکت‌کنندگان: فرم کلی رضایت آگاهانه توسط شرکت‌کنندگان پر شد که نزد محقق محفوظ است و در جلسه کمیته اخلاق در پژوهش دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و

References

1. Shahbazi MR, Mirkhani M, Hatamizadeh N, Rahgozar M. Disability Assessments in Tehranian Elderly, 2007. Iranian Journal of Ageing. 2008; 3(3):84–92. [Persian] <http://salmandj.uswr.ac.ir/article-1-105-en.pdf>
2. Von Wichert P. The importance of atmospheric heat waves for health service in already altered people. Med Klin. 2008; 103(2):75–9. [German] doi: [10.1007/s00063-008-1017-z](https://doi.org/10.1007/s00063-008-1017-z)
3. Chomistek AK, Manson JE, Stefanick ML, Lu B, Sands-Lincoln M, Going SB, et al. Relationship of sedentary behavior and physical activity to incident cardiovascular disease: results from the Women's Health Initiative. J Am Coll Cardiol. 2013; 61(23):2346–54. doi: [10.1016/j.jacc.2013.03.031](https://doi.org/10.1016/j.jacc.2013.03.031)
4. Saleh ZT, Lennie TA, Mudd-Martin G, Bailey AL, Novak MJ, Biddle M, et al. Decreasing sedentary behavior by 30 minutes per day reduces cardiovascular disease risk factors in rural Americans. Heart & Lung. 2015;44(5):382–6. doi: [10.1016/j.hrtlng.2015.06.008](https://doi.org/10.1016/j.hrtlng.2015.06.008)
5. Ross R, Blair S, de Lannoy L, Després J-P, Lavie CJ. Changing the endpoints for determining effective obesity management. Progress in Cardiovascular Diseases. 2015; 57(4):330–6. doi: [10.1016/j.pcad.2014.10.002](https://doi.org/10.1016/j.pcad.2014.10.002)
6. Warren TY, Barry V, Hooker SP, Sui X, Church TS, Blair SN. Sedentary Behaviors Increase Risk of Cardiovascular Disease Mortality in Men. Med Sci Sports Exerc. 2010; 42(5):879–85. doi: [10.1249/MSS.0b013e3181c3aa7e](https://doi.org/10.1249/MSS.0b013e3181c3aa7e)
7. Brown WJ, Mishra G, Lee C, Bauman A. Leisure time physical activity in Australian women: relationship with wellbeing and symptoms. Res Q Exerc Sport. 2000;71(3):206–16. doi: [10.1080/02701367.2000.10608901](https://doi.org/10.1080/02701367.2000.10608901)
8. Kolt GS, Driver RP, Giles LC. Why older Australians participate in exercise and sport. J Aging Phys Act. 2004; 12(2):185–98. doi: [10.1123/japa.12.2.185](https://doi.org/10.1123/japa.12.2.185)
9. Mullins BY. Examining aspects of motivation associated with exercise in older adults [Thesis for M.Sc in Kinesiology and Health]. [Laramie, US]: University of Wyoming; 2008.
10. Barry VW, Baruth M, Beets MW, Durstine JL, Liu J, Blair SN. Fitness vs. Fatness on All-Cause Mortality: A Meta-Analysis. Progress in Cardiovascular Diseases. 2014;56(4):382–90. doi: [10.1016/j.pcad.2013.09.002](https://doi.org/10.1016/j.pcad.2013.09.002)
11. Fritz T, Huang EM, Murphy GC, Zimmermann T. Persuasive technology in the real world: A study of long-term use of activity sensing devices for fitness. In: Proceedings of the 32nd annual ACM conference on Human factors in computing systems - CHI '14 [Internet]. Toronto, Ontario, Canada: ACM Press; 2014. p. 487–96. <http://dl.acm.org/citation.cfm?doid=2556288.2557383>
12. Thompson WR. Worldwide Survey of Fitness Trends for 2016: 10th Anniversary Edition. ACSM's Health & Fitness Journal. 2015; 19(6):9–18. doi: [10.1249/FIT.0000000000000164](https://doi.org/10.1249/FIT.0000000000000164)
13. Thomas GN, Macfarlane DJ, Guo B, Cheung BMY, McGhee SM, Chou K-L, et al. Health promotion in older Chinese: a 12-month cluster randomized controlled trial of pedometer and "peer support." Med Sci Sports Exerc. 2012; 44(6):1157–66. doi: [10.1249/MSS.0b013e318244314a](https://doi.org/10.1249/MSS.0b013e318244314a)
14. Rowe-Roberts D, Cercos R, Mueller F "Floyd." Preliminary results from a study of the impact of digital activity trackers on health risk status. Stud Health Technol Inform. 2014; 204:143–8.
15. O'Brien T, Troutman-Jordan M, Hathaway D, Armstrong S, Moore M. Acceptability of wristband activity trackers among community dwelling older adults. Geriatr Nurs. 2015; 36(2 Suppl):S21-25. doi: [10.1016/j.gerinurse.2015.02.019](https://doi.org/10.1016/j.gerinurse.2015.02.019)

16. Cadmus-Bertram LA, Marcus BH, Patterson RE, Parker BA, Morey BL. Randomized trial of a Fitbit-based physical activity intervention for women. *Am J Prev Med.* 2015;49(3):414–8. doi: [10.1016/j.amepre.2015.01.020](https://doi.org/10.1016/j.amepre.2015.01.020)
17. Warburton DE, Jamnik V, Bredin SS, Gledhill N. The 2014 physical activity readiness questionnaire for everyone (PAR-Q+) and electronic physical activity readiness medical examination (ePARmedX+). *Health Fit J Can* 2014; 7(1):80-3. <https://doi.org/10.14288/hfjc.v4i2.106>
18. Morin C, Morin J, Andrea N, Anderson P. Protocols testing association testing fitness American. Siah Koohian M, Fozooni S, Fozooni M (Persian translators). 1st ed. Tehran: Yazdani; 2004.
19. Warburton DE, Bredin SS, Jamnik VK, Gledhill N. Validation of the PAR-Q+ and ePARmed-X+. *Health Fit J Can* 2011; 4(2):38-46. <https://doi.org/10.14288/hfjc.v4i2.151>
20. Cho S-H, Choi M, Lee J, Cho H. Relationship between Expectations Regarding Aging and Physical Activity among Middle Aged Adults in Urban Areas: Based on the Pender's Health Promotion Model. *Journal of Korean Academy of Nursing.* 2015; 45(1):14-24.
21. Vasheghani-Farahani A, Tahmasbi M, Asheri H, Ashraf H, Nedjat S, Kordi R. The Persian, last 7-day, long form of the International Physical Activity Questionnaire: translation and validation study. *Asian Journal of Sports Medicine.* 2011; 2(2):106-16. Doi: [10.5812/asjasm.34781](https://doi.org/10.5812/asjasm.34781)
22. Karimzadeh Shirazi K, Sh N, Heydarnia A. Effects of a TTM-based osteoporosis preventive physical activity education, on increasing muscle. *Hakim Research Journal.* 2007;10(2):34-42. [Persian] http://pdfarchive.ir/pack-06/Do_57113860206.pdf
23. Markland D, Hardy L. The Exercise Motivations Inventory: Preliminary development and validity of a measure of individuals' reasons for participation in regular physical exercise. *Personality and Individual Differences.* 1993 Sep 1;15(3):289-96. [https://doi.org/10.1016/0191-8869\(93\)90219-S](https://doi.org/10.1016/0191-8869(93)90219-S)
24. Markland D, Ingledew DK. The measurement of exercise motives: Factorial validity and invariance across gender of a revised Exercise Motivations Inventory. *British Journal of Health Psychology.* 1997 Nov;2(4):361-76. <https://doi.org/10.1111/j.2044-8287.1997.tb00549.x>
25. Mohebbi Sh, Mohammadi S. Motivation of Physical Education Students from Participating in Sports and Sports Activities, 6th National Conference of Physical Education and Sports Sciences Students of Iran, Tehran, Institute of Physical Education and Sports Sciences 2011. [Persian] https://www.civilica.com/Paper-SSTU06-SSTU06_176.html
26. Hormozinezhad MS, Najarian B. Simple and multiple relationships, self-esteem, social anxiety and perfectionism with Assertive martyr Chamran University students. *Journal of Educational Science and Psychology martyr Chamran University.* 2001;50:29. [Persian]
27. ATS Committee on Proficiency Standards for Clinical Pulmonary Function Laboratories. ATS statement: guidelines for the six-minute walk test. *Am J Respir Crit Care Med.* 2002;166:111-7.
28. Gulmans VA, Van Veldhoven NH, De Meer K, Helders P. The six-minute walking test in children with cystic fibrosis: reliability and validity. *Pediatric pulmonology.* 1996 Aug;22(2):85-9. [https://doi.org/10.1002/\(SICI\)1099-0496\(199608\)22:2<85::AID-PPUL1>3.0.CO;2-I](https://doi.org/10.1002/(SICI)1099-0496(199608)22:2<85::AID-PPUL1>3.0.CO;2-I)
29. Moalla W, Gauthier R, Maingourd Y, Ahmaidi S. Six-minute walking test to assess exercise tolerance and cardiorespiratory responses during training program in children with congenital heart disease. *Int J Sports Med.* 2005;26(9):756-62. DOI: [10.1055/s-2004-830558](https://doi.org/10.1055/s-2004-830558)
30. Garrow JS, Webster J. Quetelet's index (W/H²) as a measure of fatness. *International Journal of Obesity* 1985; 9:147-53.
31. Tsai AC, Liou J-C, Chang M-C, Chuang Y-L. Influence of diet and physical activity on aging-associated body fatness and anthropometric changes in older Taiwanese. *Nutrition Research.* 2007; 27(5):245–51. doi: [10.1016/j.nutres.2007.03.002](https://doi.org/10.1016/j.nutres.2007.03.002)
32. de Jong J, Lemmink KAPM, Stevens M, de Greef MHG, Rispen P, King AC, et al. Six-month effects of the Groningen active living model (GALM) on physical activity, health and fitness outcomes in sedentary and underactive older adults aged 55–65. *Patient Education and Counseling.* 2006; 62(1):132–41. doi: [10.1016/j.pec.2005.06.017](https://doi.org/10.1016/j.pec.2005.06.017)